

ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ:

ΜΕΡΟΣ Β: ΕΛΑ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΕΝΑ ΜΕΤΩΠΟ ΑΚΟΜΑ

Το τελευταίο πραγματικό μέτωπο: οι αγανακτισμένοι

Αν σε τούτη τη χώρα υπήρχε στοιχειώδης πολιτική συνέπεια, αν υπήρχε έστω και μηδαμινή αντίληψη της ιστορίας, οι αγανακτισμένοι της πλατείας Συντάγματος θα ήταν η τελευταία μεγάλη δοκιμή της πολιτικής μεθοδολογίας που στην ιδιόλεκτο της αριστεράς αποκαλείται “μέτωπο”. Μην μας πείτε δηλαδή ότι οι αγανακτισμένοι δεν ήταν ένα “μέτωπο” όπως πρέπει να είναι τα “μέτωπα”! Μήπως δεν είχε μάζωξη πλήθους ατελεύτητου; Μήπως δεν είχε “ξεπέρασμα των επιμέρους διαφορών”, sorry, “ξεπέρασμα του σεχταρισμού” στο όνομα του κοινού σκοπού; Μήπως δεν θάφτηκαν τα μίσση, δεν επιτεύχθηκε το ιδανικό της άμεσης δημοκρατίας, δεν λειτούργησαν συνελεύσεις όπου ο καθένας μπορούσε να πει ελεύθερα τη γνώμη του; Μήπως επιπλέον δεν είχαν την τύχη, ετούτοι οι τελευταίοι των μετωπικών, να έχουν ειδικά μηχανάκια στην τσέπη τους και γνώση αγγλικών στις ακαδημαϊκές τους αποσκευές, ώστε να απλώνουν στα πέρατα του κόσμου τις πολύτιμες αλήθειες που παρήγαγε νύχτα με τη νύχτα η άμεση δημοκρατία;

Κι όμως. Σήμερα, ενάμιση χρόνο μετά, ενώ τους αγανακτισμένους δεν τους θυμάται ούτε ο πνευματικός τους πατέρας κύριος Αλαβάνος, ενώ η μοναδική τους πραγματική συνηγορία σε τούτη την κοινωνία είναι ότι σταμάτησαν το πογκρόμ στον Άγιο Παντελήμονα μαζεύοντας όλους τους αγανακτισμένους μαχαιροβγάλτες στο πάνω μέρος της πλατείας Συντάγματος, η θεωρητική τους βάση παραμένει ζωντανή. Απόδειξη: όλοι έχουν επιδοθεί στην κατασκευή “αντιφασιστικών μετώπων”!

Μικρή παύση για να θαυμάσουμε όλοι μαζί τον υπερρεαλισμό της πρόσφατης ελληνικής ιστορίας: οι αριστεροί που τώρα θέλουν να φτιάξουν αντιφασιστικά μέτωπα είναι οι ίδιοι που ενάμιση χρόνο πριν παράτησαν οποιαδήποτε ιδέα περί αντιρατσισμού για να μεταμφιεστούν σε αγανακτισμένους μαζί με τον υπόλοιπο αγανακτισμένο λαό. Αποδέχθηκαν τον ρατσισμό του Συντάγματος στο όνομα της “αγανάκτησης” και το έκαναν την ώρα που πέντε δρόμους πιο κάτω η αστυνομία μαζί με τους νεοναζί μόλις είχε σταματήσει να μαχαιρώνει μετανάστες εργάτες. Η δικαιολογία τους ήταν απλή: ο αντιρατσισμός είναι μερικό ζήτημα, ακατανόητο για τον ελαφρώς λούμπεν λαό, (άσε που στο κάτω κάτω της γραφής οι μετανάστες είναι πρόβλημα, τώρα πριν λίγο σκοτώσανε τον κύριο Καντάρη τα καθίκια). Ας μουτζώνουμε λοιπόν τη Βουλή όλοι μαζί παρέα, ας συνυπάξουμε με εικόνες της Παναγιάς, πανώ για την Κύπρο και караφλούς μαχαιροβγάλτες, ας “μην αφήσουμε την πλατεία Συντάγματος

στους φασίστες”... και μετά περνάμε τους απανταχού μουτζώνοντες στο post-μούτζα πρόγραμμα εναντίωσης στη Βουλή, δηλαδή στη Συριζοποίηση του ατόμου. Σήμερα που αποδεικνύεται ότι τελικά ο ρατσισμός είναι ζήτημα σημαντικότερο από τις μουτζες στη Βουλή (ή μήπως όχι;), οι ίδιοι τελειωμένοι αριστεροί έρχονται να μας πουν ότι η λύση στην άνοδο του φασισμού... είναι “έλα αγάπη μου να κάνουμε ένα μέτωπο ακόμα”!

Το κακό είναι ότι υπάρχουν πολλοί που τους ακούνε. Κι αυτό με τη σειρά του σημαίνει ότι η γοητεία της ιδέας του μετώπου βασίζεται σε κάτι παραπάνω από την εμπειρική πραγματικότητα και τα διδάγματα της πρόσφατης ιστορίας. Ναι λοιπόν, το πιάσατε: η ιδέα του μετώπου είναι μεταφυσική!

Το μέτωπο ως μεταφυσική

Κατά τη γνώμη μας, η άρνηση των μετωπικών ιδεών να πεθάνουν, ή τουλάχιστον να κάτσουν ήσυχα και να μην ενοχλούν τους υπόλοιπους εξηγείται εύκολα. Γιατί η -παλαιότατη είναι η αλήθεια- βασική ιδέα του “μετώπου” είναι απλή, φτιαγμένη λες για να ανταποκρίνεται ειδικά στο DNA της ελληνικής αριστεράς όπως διαμορφώθηκε από το 1981 και μετά. Όπως θα θυμούνται όσοι διαβάζουν αυτό το περιοδικό το 1981 η αριστερά αυτής της χώρας έπαψε επισήμως (γιατί οικειοθελώς είχε πάψει πολύ νωρίτερα) να έχει οποιαδήποτε σχέση με τους ταξικούς αγώνες και διορίστηκε μεσολαβητής μεταξύ κράτους και εργατικής τάξης.¹ Φυσικά οι ταξικές αντιθέσεις και οι εντάσεις που αυτές γεννούν δεν σταματούν να υπάρχουν επειδή οι κάθε είδους πρωτοπορίες τσιμπάνε θέσεις στο δημόσιο. Η ελληνική ταξική κοινωνία συνέχισε να παράγει αντιθέσεις και αυτές οι αντιθέσεις συνέχιζαν να σκάβουν, λιγότερο ή περισσότερο οργανωμένα, τα θεμέλια του ελληνικού καπιταλισμού. Ο ρόλος της αριστεράς ήταν ακριβώς αυτός: να μεσολαβεί τις αντιθέσεις, να ηγείται εκτρέποντάς τις προς ακίνδυνους δρόμους. Στις καλύτερες στιγμές της, να χρησιμοποιεί τις ταξικές αντιθέσεις με παραγωγικό τρόπο, να τις διοχετεύει προς κατευθύνσεις παραγωγικές για το ελληνικό κράτος και την ελληνική αστική τάξη.

Το καλύτερο σημείο για να δούμε την συμβολική έκφραση αυτού του ρόλου ήταν βέβαια η διαδήλωση του Πολυτεχνείου, όπως είχε διαμορφωθεί τουλάχιστον από τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '90. Ο δεινόσαυρος που σχηματιζόταν μεταξύ Πολυτεχνείου και αμερικανικής πρεσβείας είχε κεφάλι, σώμα και ουρά. Το κεφάλι ήταν τα αραιά μπλοκ των διαφόρων συνιστωσών της έως ΠΑΣΟΚ αριστεράς και έδινε την κατεύθυνση, το σώμα ήταν ο δημοκρατικός λαός που έδινε τον όγκο. Η ουρά,

που ήταν και το πιο περίεργο πράγμα... ήμασταν όλοι εμείς, η νεολαϊστική συνιστώσα των ταξικών αντιθέσεων αυτής της κοινωνίας που κάθε Αγιοπολυτεχνείου μαζευόμασταν, ανίκανοι να βρούμε τον δικό μας τόπο και χρόνο, ακόμη πιο ανίκανοι να βρούμε τα δικά μας ζητήματα, ικανοί και πολύτιμοι όμως για να προσφέρουμε από τη μια τη βία, το κερασάκι στην τούρτα κάθε αριστερής πορείας και από την άλλη -ακόμη σημαντικότερα- την επίδειξη της διανοητικής εξουδετέρωσής μας από τον παντοδύναμο αριστερό λόγο.

Βαρύ αυτό το τελευταίο, ε; Βαρύ, αλλά αληθές. Μην μένετε στην πορεία του Αγιοπολυτεχνείου. Αυτό για το οποίο μιλάμε είναι η συνολική διάταξη της ελληνικής αριστεράς, όχι μόνο στις 17 του Νοέμβρη, αλλά σε κάθε διαδήλωση, όχι μόνο στο δρόμο, αλλά κυρίως στα λόγια και τις ιδέες. Αυτή η διάταξη χαρακτήρισε ολόκληρη την περίοδο από το 1981 μέχρι το 2008. Είναι η διάταξη μέσω της οποίας οι καθοδηγητές των αριστερών φοιτητών αποφάσιζαν τον χρόνο και το περιεχόμενο των φοιτητικών καταλήψεων και οι αντεξουσιαστές φοιτητές έκαναν την κατάληψη και τα μπάχαλα. Είναι η διάταξη μέσω της οποίας οι αριστεροί αποφάσιζαν τον χρόνο και το περιεχόμενο των εργατικών διαδηλώσεων και οι υπόλοιποι πηγαίναμε πορεία με τη ΓΣΕΕ (μπάχαλα προαιρετικά). Και για να μη μένουμε σε γραφικότητες: Αυτή είναι η διάταξη των ταξικών δυνάμεων μέσω της οποίας η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον γιουγκοσλαβικό εμφύλιο έγινε μακεδονικά συλλαλητήρια με τον πιο ομαλό τρόπο το 1992 και “αλληλεγγύη με τους Σέρβους” το 1999. Αυτή είναι η διάταξη των ταξικών δυνάμεων μέσω της οποίας η αποτυχημένη σύγκρουση του ελληνικού κράτους με το τουρκικό έγινε διαδηλώσεις για την παράδοση του Οτσαλάν το 1999. Αυτή είναι η διάταξη των ταξικών δυνάμεων μέσω της οποίας η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην εισβολή στο Ιράκ έγινε “διαδήλωση κατά της παγκοσμιοποίησης” και ταυτόχρονα αντιπολεμικά συλλαλητήρια το 2003. Αυτή είναι η διάταξη των ταξικών δυνάμεων μέσω της οποίας οι Αλβανοί μετανάστες εργάτες έχτισαν την Ολυμπιάδα με το αίμα τους και ανταμείφθηκαν με πανελλήνιο πογκρόμ δίχως να δημιουργηθεί η παραμικρή αμφιβολία για τον “αντιρατσισμό” της ελληνικής κοινωνίας το 2004. Η αριστερά του κράτους ήταν εξόχως ικανοποιημένη με αυτή την διάταξη και την επεδείκνυε με κάθε ευκαιρία, κυρίως γιατί διά μέσου της επεδείκνυε προς το κράτος ότι τα λεφτά και οι λοιπές πρόσδοδοι που κατευθύνονταν προς το μέρος της έπαιναν τόπο.

Το κατά πόσο αυτή η όμορφη διάταξη ήταν μέτωπο ή όχι, το αφήνουμε στους εραστές της ακρι-

βολογίας. Το σίγουρο είναι ότι οι ιδέες περί “μετώπων” έχουν τις ρίζες τους εδώ. Κι αν έχει κανείς αμφιβολίες, αρκεί να δει αυτές τις ιδέες όπως περιφέρονται εσχάτως στην περίπτωση των “αντιφασιστικών μετώπων”. Το λοιπόν, στη βάση των όψιμων ιδεών περί “μετώπων” βρίσκεται η ωραία ιδέα σύμφωνα με την οποία “επειδή η κατάσταση είναι δύσκολη” θα πρέπει να “ξεπεράσουμε τις διαφορές μας” και όλοι μαζί να ταχθούμε “ενάντια στον κοινό εχθρό” που είναι βέβαια “οι φασίστες”.

Θεσπέσια ιδέα, πράγματι. Και ακόμη πιο θεσπέσια ιδέα είναι αυτή που κρύβεται πίσω της: ότι δηλαδή οι “διαφορές μας” τελικά είναι ανάξιες λόγου και μπορούν να παραλειφθούν από την εξίσωση δίχως κόστος, πόσο μάλλον αν αυτό το κόστος συγκριθεί με το τεράστιο όφελος που θα έχει η συστράτευση μας στον κοινό σκοπό. Αυτές οι παραλειπόμενες “διαφορές μας” βέβαια, είναι οι διαφορές των απόψεων γύρω από το τι είναι ο φασισμός. Οπότε, αφού αυτές οι διαφορές θα παραληφθούν, η βασική ιδέα των “αντιφασιστικών μετώπων”, είναι ελάτε όλοι να αντιπαχθούμε στον φασισμό, χωρίς να ξέρουμε και κυρίως χωρίς να μας νοιάζει, ούτε τι είναι ο φασισμός, ούτε τι είμαστε εμείς.

Προσοχή τώρα: αυτή η θέση δεν είναι παράδοξη. Ούτε καινούρια. Λέγεται στα ίσα (rocker face προαιρετικό) γιατί είναι τόσο φυσιολογική (και ω, ναι, τόσο μεταφυσική), όσο η πυρηνική οικογένεια και ο θρησκευτικός γάμος. Είναι ο τρόπος με τον οποίο επί είκοσι και βάλε χρόνια διατάσσεται η αριστερά στην Ελλάδα. Με όμοιο τρόπο δεν μας ένοιαζε ποτέ τι είναι η Σερβία, ο Οτσαλάν, οι αμερικάνοι, η παγκοσμιοποίηση, οι δημόσιοι υπάλληλοι, η ΓΣΕΕ, οι Αλβανοί μετανάστες, οι Έλληνες μικροαστοί, οι φοιτητές, οι μπάτσοι, το άσυλο, οι δίκες που θα γίνονταν του κράτους καταδίκες και ο αφάλος μας ο ίδιος. Το θέμα ήταν πάντα ο όγκος του πλήθους που μαζευόταν. Η ποσότητα του πλήθους ήταν το μέτρο της αλήθειας των όσων λέγονταν και του δικιου τους. Το μέγεθος του πλήθους γέμιζε τα κενά του λόγου, ο κομφορμισμός της πλειοψηφίας καθιστούσε, ακόμη και με τη βία, όποιον είχε αμφιβολίες, και όλα κυλούσαν μια χαρά μέχρι την κατάρρευση. Όπως ήταν λογικό, οι ίδιες βασικές προκείμενες πότισαν την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008· και αντί να γίνει εκείνη η εξέγερση αφορμή αυτοκριτικής, έγινε επαλήθευση του πάγιου αξιώματος “ό,τι κάνουμε είναι καλά καμωμένο γιατί το κάνουμε εμείς αν και δεν ξέρουμε τι είμαστε εμείς”· άλλη παύση εδώ για να θυμηθούμε όσους τότε περίμεναν την επανάσταση μέρα

με τη μέρα και ανταμείφθηκαν για την αισιοδοξία τους με ομάδα ΔΙΑΣ στους δρόμους και Χρυσή Αυγή στο You Tube.²

Φυσικά η απαξίωση του λόγου και η λατρεία του πλήθους δεν ήταν δίχως κόστος. Εδώ είναι ταξική κοινωνία και όχι κενό αέρος και όποιος απαξιώνει τον λόγο μπορεί να είναι σίγουρος ότι θα βρεθούν άλλοι να μιλήσουν για λογαριασμό του. Ο ένας υποβολέας ήταν η ίδια η σχέση κεφάλαιο, που εκ φύσεως δεν βάζει γλώσσα μέσα: αναμενόμενα ο φετιχισμός του εμπορεύματος όπως δουλεύει στον ύστερο καπιταλισμό είχε σοβαρό μερίδιο στη διαμόρφωση των λόγων μας, ή για να το πούμε απλά, το μισό των λόγων που υιοθέτησαν τα μουγγά κινήματα ήταν καρμπόν οι “απόψεις” των ΜΜΕ. Ο άλλος κρυφός υποβολέας ήταν βέβαια η αριστερά του ελληνικού κράτους, που είπαμε ποια ήταν η δουλειά της από το 1981 και μετά: ακριβώς να μιλάει για λογαριασμό μας.

Τραβηγμένο, ε; Στα παραπάνω μιλήσαμε για διάφορα ιστορικά παραδείγματα του αριστερού πλήθους και της αλήθειας του. Ας κοιτάξει όποιος θέλει παραδείγματα των αντιπολεμικών συλλαλητηρίων του 2003,³ ας κοιτάξει μικρά παραδείγματα των διαδηλώσεων για την παράδοση Οτσαλάν στις παλιές εφημερίδες,⁴ ας διαβάσει προκηρύξεις για την παγκοσμιοποίηση και την αντιπαγκοσμιοποίηση, ας διαβάσει προκηρύξεις για το ρατσιστικό πογκρόμ του 2004, ας μελετήσει τις φοιτητικές κινητοποιήσεις από το 1990 και μετά, ας δει τις “σιωπηλές διαδηλώσεις” έπειτα από τις πυρκαγιές του 2007 και τους “αγανακτισμένους” του 2011 και ας πει από μόνος του πότε μιλάει το εμπόρευμα, πότε μιλάει η κρατική αριστερά και πότε μιλάει το αντικαπιταλιστικό κίνημα που έχει ξεπεράσει τις διαφορές του κι έχει επιτύχει την ενότητα. Στο κάτω κάτω μοιραζόμαστε όλοι τον ίδιο χωρόχρονο και εμείς από τη μεριά μας έχουμε μιλήσει αρκετά καθώς, όπως όλοι ξέρουν, είμαστε και γαμώ τους ελιτιστές και μας βγαίνει εύκολα.

Ας αφήσουμε όμως τις ιστορικές αναδρομές (βαρεμάρα, ε;) και ας στραφούμε στα βασικά. Όπως είδαμε, η βασική ιδέα των “αντιφασιστικών μετώπων” είναι ελάτε όλοι να αντιπαχθούμε στον φασισμό, χωρίς να ξέρουμε και κυρίως χωρίς να μας νοιάζει, ούτε τι είναι ο φασισμός, ούτε τι είμαστε εμείς. Είναι μια θέση με πρακτικές επιπτώσεις.

Το μέτωπο ως πράξη και άποψη

Το είπαμε πριν μπερδεμένα, να το πούμε και τώρα ευθέως. Όποιος επιλέξει να αναβάλλει τη διαμόρφωση της γνώμης του για το τι είναι ο φασισμός στο όνομα μιας κάποιας μεταφυσικής “ενότητας”, ή

Επειδή ξέρουμε ότι ενδέχεται οι απόψεις μας να δημιουργήσουν παρανοήσεις, θα κοιτάζουμε να τις διαλύσουμε εκ των προτέρων. Ναι λοιπόν, κατά τη γνώμη μας η συμμετοχή σε αριστερά αντιφασιστικά μέτωπα είναι καλύτερη από το “να μην κάνεις τίποτα”. Αν μη τι άλλο τέτοιες μαζώξεις είναι πολύτιμες για να εξασκηθεί κανείς στα ευγενή σπορ της λυκοφιλίας, της καλλιτεχνικής ανταλλαγής υπονοουμένων και του χειρισμού πολιτικών συσχετισμών σε περιβάλλον λασπολακούβας. Πρόκειται για προσόντα που αποδεικνύονται εξαιρετικά χρήσιμα, τόσο στο κίνημα όσο και στην πραγματική ζωή (πχ συμμετοχή στο ΔΣ κάποιας μεγάλης ΑΕ).

Αφού αυτό ξεκαθαρίστηκε, να σημειώσουμε ότι εμείς που βγάζουμε αυτό το περιοδικό είμαστε απολύτως ανοιχτοί σε συνεργασίες κάθε είδους αν και ντρεπόμαστε κάπως να τις πούμε μέτωπα. Αρκεί να αποσαφηνιστούν οι απόψεις όλων των συνεργαζόμενων για τον φασισμό, τον καπιταλισμό, το κράτος και την ανθρώπινη ιστορία, ώστε να ξέρουμε όλοι ποιες ακριβώς είναι “οι διαφορές” που παραμερίζουμε και αν μπορούμε να τις παραμερίσουμε. Από εκεί κι έπειτα ο δρόμος είναι ανοιχτός και για να πούμε την αλήθεια, αυτό είναι κάτι που το κάνουμε ήδη (το λέμε μήπως ανησυχούσε κανένας).

Γιατί δεν πηγαίναμε στο Σύνταγμα ούτε δεμένοι (το 2011)

Για να γράψουμε αυτό το κείμενο ξαναδιαβάσαμε το “Αγανάκτηση Τίγκα: Γιατί δεν πάμε στο Σύνταγμα ούτε δεμένοι” που βρίσκεται στο τεύχος 25. Σήμερα, ενάμιση χρόνο μετά την άνοδο και το φρικτό τέλος του κινήματος των αγανακτισμένων, μπορεί κανείς να διαβάσει εκείνη την παλιά ιεροσουλία με νέο μάτι, οπότε δώστε της μια ευκαιρία. (antifascista.net > προηγούμενα τεύχη > #25). Θυμηθείτε μόνο ότι είναι γραμμένο τότε που όλοι έλεγαν ότι η Χρυσή Αυγή είναι περιθωριακό φαινόμενο.

Γιατί δεν πηγαίναμε στο Σύνταγμα ούτε δεμένοι (το 2007)

Ξέρουμε ότι η σύνδεση των αγανακτισμένων με τη “σιωπηλή διαμαρτυρία” για τα δάση του 2007 και από εκεί με την εικοσαετή “μούγκα” γενικώς, μπορεί να θεωρηθεί τραβηγμένη, οπότε θα θέλαμε να παραθέσουμε ορισμένα σχετικά ντοκουμέντα. Το κείμενο και οι φωτό που ακολουθούν είναι από το περιοδικό Αυτο!, #16, 10/2007. Αν μπερδευτείτε, βρισκόμαστε ακριβώς τέσσερα χρόνια πριν τους αγανακτισμένους, κρίση δεν υπάρχει και το θέμα είναι οικολογικό. Δώστε βάση στους δύο πρωτοπόρους φασίστες που τότε έφυγαν γρήγορα, αλλά λίγα χρόνια μετά θα παίρνανε το αίμα τους πίσω, καθώς και στην παρουσία της αριστεράς συν γυναιξί και τέκνων. Έπειτα από την ανάγνωση, αν τυχόν είστε αριστερός μιας ηλικίας τέτοιας που να πρόλαβε το 2011 αλλά να μην πρόλαβε το 2007, πηγαίνατε στον καθοδηγητή σας (που προφανώς πρόλαβε και τα δύο) και ρωτήστε τον γιατί δεν έκανε τη σύνδεση, ποιες είναι οι πολιτικές ευθύνες του σχετικά και γιατί εδώ τα εργαλεία του ελληνικού μαρξισμού-λενινισμού αποδείχθηκαν ανεπαρκή για να προβλέψουν την κοινωνική κίνηση, ενώ κανονικά θα αρκούσε η ακατέργαστη εμπειρία. Μετά στείλτε την απάντησή του στο λογαριασμό μας στο Facebook ή κάντε μας ένα tweet.

στο όνομα του επειγόντος, θα βρεθεί να παπαγαλίζει τις ιδέες της αριστεράς και των ΜΜΕ. Αυτό γίνεται στην Ελλάδα είκοσι χρόνια τώρα, αυτό θα γίνει και τώρα.

Εν τω μεταξύ οι ιδέες της αριστεράς για τον φασισμό έχουν και πρακτικές να τους κάνουν παρέα, οι οποίες πρακτικές δεν θα εφαρμοστούν τώρα πρώτη φορά, έχουν ήδη εφαρμοστεί στα προηγούμενα χρόνια. Φυσικά δεν μπορούμε εδώ να επιδείξουμε τον πλούτο των σχετικών γεγονότων, οπότε θα αρκεστούμε σε ένα παράδειγμα που μας φαίνεται εύγλωττο.

Το παράδειγμα είναι η ιδέα της αντισυγκέντρωσης. Απ' όσο ξέρουμε εμείς, η ιδέα της αντισυγκέντρωσης ενάντια στους φασίστες εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα λίγο μετά τα μέσα της δεκαετίας του '90 (1998 αν δεν κάνουμε λάθος), όταν η Χρυσή Αυγή θέλησε να συγκεντρωθεί για πρώτη φορά στην πλατεία Κολοκοτρώνη και να πραγματοποιήσει "Διαδήλωση μνήμης για την επέτειο των Ιμίων". Η αντίδραση του δεινόσαυρου που λέγαμε ήταν η διοργάνωση αντισυγκέντρωσης στην ίδια πλατεία κάποιες ώρες πριν από τη συγκέντρωση της Χρυσής Αυγής. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία: όλοι οι σπόνδυλοι του δεινόσαυρου ανταποκρίθηκαν πειθαρχημένα, η συγκέντρωση της Χρυσής Αυγής ματαιώθηκε, νίκη του δεινόσαυρου, νίκη του εργατικού και αντιρατσιστικού κινήματος, οι Έλληνες δεν είναι ρατσιστές και εμείς είχαμε εξοικειωθεί με μια νέα χρήσιμη πρακτική αντιμετώπισης του φασισμού.

Κι όμως, αν έκανε κανείς τον κόπο να το σκεφτεί στα σοβαρά, θα κατέληγε στο ότι στη βάση της όλης πρακτικής βρίσκονταν (και βρίσκονται) απόψεις για τον φασισμό που φτάνουν μέχρι πολύ βαθιά, μέχρι τη φύση του "κινήματος" και μέχρι την φύση του κράτους και του παρακράτους. Γιατί κοιτάξτε να δείτε μια απλή ερώτηση: γιατί οι μπάτσοι να εμποδίσουν τους φασίστες να συγκεντρωθούν επειδή είμαστε "εμείς" πάνω στην πλατεία; Και μια δεύτερη, ακόμη απλούστερη ερώτηση: σε περίπτωση που οι μπάτσοι δεν εμποδίσουν τους φασίστες να συγκεντρωθούν, "εμείς" τι θα κάνουμε;

Οι απαντήσεις εδώ μπορούν να δοθούν (και δίνονται) με χίλιους τρόπους. Αλλά εμάς μας φαίνεται πως από τη μεριά της αριστεράς του κράτους έχουν κάπως έτσι: το κράτος θα συνταχθεί με τους αντιφασίστες και οι μπάτσοι θα απαγορεύσουν τη συγκέντρωση των φασιστών γιατί (1) Το κράτος είναι ένας ουδέτερος μηχανισμός η συμπεριφορά του οποίου δεν καθορίζεται από τα συμφέροντα της αστικής τάξης, αλλά από το "πολιτικό κόστος" (γι' αυτό δεν λέμε ποτέ "κράτος" λέμε "κυβέρνηση"). (2). Η αστυνομία κάνει ό,τι της λέει η "κυβέρνηση" και στην πλειοψηφία της είναι παιδιά του λαού. (3). Το κράτος, sorry, η "κυβέρνηση", (πρέπει να) σέβεται τον λαό, δηλαδή τους ψηφοφόρους της αρι-

στεράς, τωρινούς και μελλοντικούς και δεν τους βαράει πολύ: το σχετικό συμβόλαιο υπογράφηκε το 1981. (4) Οι φασίστες έχουν αμελητέες σχέσεις με το κράτος και την αστυνομία. (5). Οι φασίστες αποκλείεται ποτέ να γίνουν επίκαιροι, να εκφράζουν σημερινά κρατικά σχέδια και αντιλήψεις. (6). Ακόμη πιο αδύνατο είναι οι φασίστες να γίνουν κοινωνικά επίκαιροι, να εκφράζουν κοινωνικά συμφέροντα και αντιλήψεις. Κι αυτά γιατί (7) Οι φασίστες είναι γραφικό απολίθωμα του παρελθόντος, ενώ η ανθρώπινη ιστορία είναι ένα βέλος με κατεύθυνση από τα σκοτάδια προς την πρόοδο. Το ελληνικό κράτος είναι κομμάτι της προόδου, η αριστερά σίγουρα, η ελληνική κοινωνία επίσης, οι φασίστες όχι.

Είδατε; Πίσω από την απλή πρακτική των "αντισυγκεντρώσεων" βόσκει μια πληθώρα απόψεων γύρω από τη φύση του κράτους και της αστυνομίας, των φασιστών και της κοινωνίας και τελικά γύρω από την ιστορία της ανθρωπότητας. Το ακόμη πιο τραγικό είναι ότι ισχύει και το αντίστροφο: όποιος συμμετέχει σε τέτοιες πρακτικές, καταλήγει να εκφράζει πρακτικά τις απόψεις που βρίσκονται πίσω τους, είτε το θέλει είτε όχι. Απόδειξη είναι το ξεχασμένο τώρα πια δεύτερο ερώτημα. Λοιπόν: σε περίπτωση που οι μπάτσοι δεν εμποδίσουν τους φασίστες να συγκεντρωθούν, "εμείς" τι θα κάνουμε; Ε, τίποτα δεν θα κάνουμε. Αφού αποκλείεται να μην τους εμποδίσουν, εμείς θα καταγγείλουμε τη βία, δηλαδή θα επικαλεστούμε τα σημεία (3) και (7) ενώ τα σημεία (1) και (2) θα εγγυηθούν ότι το πολύ μέχρι τις επόμενες εκλογές όλα θα έχουν μπει στη θέση τους!

Εδώ είναι ο δρόμος μέσω του οποίου οργανώσεις που έχουν τη μη βία στο καταστατικό τους μπορούν να εμφανίζονται σε αντιφασιστικές συγκεντρώσεις ή ακόμη και να τις διοργανώνουν σαν να μην τρέχει τίποτα. Εδώ είναι ο δρόμος μέσω του οποίου το ζήτημα της αντιφασιστικής βίας μπορεί να γίνεται αντιληπτό σαν κάποιου είδους χόμπι, ηρωισμός ή παραξενιά και πάντως σαν ουδεμία σχέση να έχει με την οργάνωση, την καθημερινή πολιτική και βασικά την άμυνα της τάξης ενάντια στους εχθρούς της. Επίσης, και για να μη γενικολογούμε συνέχεια, εδώ είναι ο δρόμος μέσω του οποίου κατά καιρούς έχει σακατευτεί κόσμος.

Αλλά το πιο επίφοβο σακάτεμα είναι το διανοητικό. Όποιος παραβλέπει τη ζωτικότητα των απόψεων, όποιος λέει "ας ξεχάσουμε τις απόψεις στο όνομα της μαζικότητας", έχει στρώσει τον δρόμο για το σακάτεμα προτού κάνει το πρώτο βήμα.

Φυσικά η δουλειά της αριστεράς σήμερα είναι να ξεχάσουμε αυτό το γεγονός. Γιατί οι καιροί μας είναι πονηροί. Πράγματι, οι βασικοί μηχανισμοί κάθε συστήματος που βρίσκεται σε ισορροπία εμφανίζονται με τον πιο ξεκάθαρο

Ο εθνικός κορμός έφαγε media κι έχεσε bloggers

Το Αυτο/ υποφέρει στο Σύνταγμα

(Κείμενο από το περιοδικό Αυτο/, #16, 10/2007)

Η συντακτική ομάδα αυτού του εντύπου δεν έχει το θεό της! Όχι μόνο μας έβαλε να κουβαληθούμε undercover στη σιωπηλή διαμαρτυρία των blogger στο Σύνταγμα, όχι μόνο δε μας πλήρωσε τις δραμαμίνες, ή έστω τις σακούλες για τον εμετό, στο τέλος μας είπε να είμαστε και σύντομοι γιατί "έχουμε σημαντικότερα πράγματα να βάλουμε από τους μαλακοπίτουρες".

Λοιπόν, σύντομοι είπαμε, σύντομοι θα είμαστε, τις τριάντα σπάνιες φωτό με σιωπηλούς μαλακοπίτουρες δεν θα τις δείτε ποτέ και τον οίστρο που μας έπιασε μετά τη σιωπηλή διαμαρτυρία θα τον κρατήσουμε για πάρτη μας. Τα σύντομα τώρα:

1.

Για να μη λέμε πολλά πολλά για την οντολογία του πλήθους (αφού τα 'χει πει κι ο Negri), αυτούς τους δύο στραβωμένους κάτω αριστερά τους βλέπετε; Είναι φασίστες! Για του λόγου το αληθές, κοιτάξτε το σημάκι στη μπλούζα του δεξιού και πάμε στην οπίσθια όψη.

2.

Ορίστε! Μπλούζα Death from Above και συμπάθεια για τα καμένα ζωάκια! Οι φασίστες κάτσανε λίγο, γκρινιάζανε για την ανεπαίσθητη αριστερίλα που ανίχνευαν τα εξασκημένα τους ρουθούνια και φύγανε στραβωμένοι μισό λεπτό πριν τους τσιμπήσει μια ελαφρώς αλλοπρόσαλλη αναρχοαυτονομοαντιφασιστοοικολογική μάζωξη που συστάθηκε επί τόπου και ομολογουμένως ως στοχοθεσία και άποψη ήταν αυτό ακριβώς που είχε να προσφέρει ο α/χώρος στην περίπτωση (έχουμε μια υποψία πως κάποιοι από τη μάζωξη είχαν έρθει στο Σύνταγμα στα σοβαρά). (...) Πάντως για την αριστερίλα είχανε ένα δίκιο οι ναζιστές (...) όλοι οι αριστεροί εκεί ήτανε και οι φασίστες που περίμεναν μια ελληνοπρεπή διαμαρτυρία μπερδεύτηκαν, δεν κατάλαβαν ότι περί αυτού εκριβώς επρόκειτο και φύγανε και δεν τους τσιμπήσαμε, κλάφτα Χαράλαμπε. Αλλά ο πατριωτισμός, πατριωτισμός. Ας πούμε:

τρόπο την ώρα που αυτή η ισορροπία καταρρέει. Σήμερα η μεταπολιτευτική ισορροπία καταρρέει και οι μηχανισμοί που έως πρότινος την εξασφάλιζαν χάσκουν γυμνοί για να τους δούμε όλοι. Περιμένει κανείς από τον ίδιο το βασιλιά να φωνάξει το “ο βασιλιάς είναι γυμνός”; Περιμένει κανείς να βγει η αριστερά και να πει “οι απόψεις μας είκοσι χρόνων είναι για πέταμα”; Όχι δα! Αντιθέτως, θα πει κάτι σαν κι ετούτο εδώ:

Θεωρώ κι εγώ ότι πρέπει να φτιαχτεί ένα πλατύ αντιφασιστικό μέτωπο. Αναγκαστικά, θα είναι πολλών ταχυτήτων. Μπορεί, δηλαδή, σε επιμέρους ζητήματα, να έχει μέσα και πρόσωπα από αυτό που λέμε “αστικός πολιτικός κόσμος”. Κορμός όμως αυτού του μετώπου θα είναι η Αριστερά, ένας πολιτικός κορμός, πλατύς, καθαρός αλλά όχι σεχταριστικός. Ένα παράδειγμα: αν σε ένα δήμο μπορούμε να κάνουμε μια αντιφασιστική συναυλία, με τον δήμαρχο, που είναι δεξιός, όπως στο Περιστέρι, ή με Πασόκους που λένε “Εξω οι φασίστες” πρέπει να το κάνουμε. Στη συγκρότηση όμως του μετώπου δεν θα καλέσουμε κεντρικά τη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, τη ΔΗΜΑΡ, με την πολιτική που έχουν. Ο κορμός αυτός πρέπει να συνδέει τον κοινωνικό κατακερματισμό, τη φτώχεια, το ζήτημα της δημοκρατίας, το ζήτημα της αξιοπρέπειας όλων των ανθρώπων που ζουν και δουλεύουν σε αυτήν τη χώρα, με το ζήτημα του φασισμού.⁵

Όπως καταλαβαίνουμε εδώ, όταν λέμε “να παραμερίσουμε τις διαφορές μας” δεν εννοούμε να βάλει η αριστερά νερό στο κρασί της, αλλά όλοι οι υπόλοιποι. Γιατί οι πολιτικές απόψεις που εκφράζονται εδώ είναι σαφείς και αδιαπραγμάτευτες, δεν “παραμερίζονται” ούτε με λουσάκι. Πράγματι, είναι πολιτική άποψη ότι ο “αστικός πολιτικός κόσμος” μπορεί να λείπει “έξω οι φασίστες” και να το λείπει σ’ αλήθεια (είναι η άποψη 5). Είναι πολιτική άποψη ότι για να κάνεις μια αντιφασιστική συναυλία μπορείς και πρέπει να πάρεις την άδεια του δημάρχου (είναι οι απόψεις 1 και 3 και η απάντηση στη δεύτερη ερώτηση). Είναι τέλος πολιτική άποψη ότι θα καλέσουμε “μη κεντρικά” τη ΝΔ το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ (και προφανώς κεντρικά τον ΣΥΡΙΖΑ) για να συγκροτήσουμε αντιφασιστικό μέτωπο: είναι η άποψη (1).

Για την αριστερά η άποψη (1) είναι η μητέρα όλων των απόψεων και η πηγή κάθε αλήθειας. Πριν από ενάμιση χρόνο το ετήσιο αντιρατσιστικό φεστιβάλ του Δικτύου ακυρώθηκε ώστε να μπορούν όλοι να συμμετάσχουν απρόσκοπτα στην φιέστα των αγανακτισμένων. Προφανώς γιατί κατά τη γνώμη των στρατηγών της αριστεράς, οι αγανακτισμένοι σάλπιζαν την εκλογική άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ και γιατί το κράτος δεν είναι η πολιτική οργάνωση των αφεντικών μας, οπότε μουτζώστε και ψηφίστε να γίνουμε κράτος να σωθούμε και τι μας νοιάζει ο φασισμός και το πογκρόμ. Σήμερα, ενάμιση χρόνο μετά, η αριστερά έχει σοβαρότατους λόγους να τουμπάρει τις τότε απόψεις της για τον ρατσισμό, και ταυτόχρονα

να προσπαθεί να μας φορέσει τις ίδιες θεμελιώδεις απόψεις καπέλο ακόμα και την ώρα που η γύμνια τους είναι ορατή και σε μικρό παιδί. Γιατί ας μην μπερδεύμαστε: η αριστερά αυτή τη στιγμή δεν ενδιαφέρεται για τον φασισμό, την εργατική τάξη, τους μετανάστες, τους μπάτσους, τα πογκρόμ κλπ, όπως δεν ενδιαφερόταν και πριν από ενάμιση χρόνο. Η αριστερά πρώτα και κύρια προσπαθεί να σώσει τον εαυτό της τη στιγμή που ο μεταπολιτευτικός της ρόλος καταρρέει. Και πολύ πέρα από όσα μάς επέβαλαν να λέμε πέρυσι τα όρια της φαντασίας μας, ο δρόμος που έχει βρει είναι (βρε τι έχουμε πάθει...) να κυβερνήσει.

Προφανώς, επειδή δεν είναι όλοι οι αριστεροί αφελείς ως μέλη μετώπου στην πρώτη εφηβεία, υπάρχουν αυτή τη στιγμή στο εσωτερικό του Σύριζα άνθρωποι που γνωρίζουν ότι ο δρόμος για να “κυβερνήσεις τη χώρα” δεν είναι να κερδίσεις τις εκλογές. Ο δρόμος για να κυβερνήσεις είναι να αποκτήσεις την εμπιστοσύνη των βασικών συνιστωσών της άρχουσας τάξης. Είναι ο στρατός, η αστυνομία, οι τράπεζες, η εκκλησία και μεγάλα κομμάτια της όλο και πιο μαφιόζικης αστικής τάξης που πρέπει να δώσουν τη συγκατάθεσή τους προτού ο οποιοσδήποτε αρχίσει να κυβερνάει. Και με κάποιο τρόπο αυτοί είναι που πρώτοι πρέπει να πειστούν για το αξιόμαχο της αριστεράς στον ταξικό πόλεμο, ότι είναι έτοιμη από μεσολαβητής να μετατραπεί σε (θα πείσει φωτιά να μας κάψει...) κυβέρνηση. Φυσικά εδώ δεν μαντεύουμε το μέλλον, απλά εκτιμούμε τι (θα έπρεπε να) σκέφτονται οι αριστεροί με ψευδαισθήσεις μεγαλείου. Εν πάση περιπτώσει όμως: Είτε ως κυβέρνηση αφοσιωμένη στη διάσωση των τραπεζών, είτε ως αξιωματική αντιπολίτευση αφοσιωμένη στη διατήρηση στοιχειώδους σταθερότητας, ο έλεγχος ενός “πλατιού αντιφασιστικού κινήματος”, η εκτροπή του αντιφασισμού προς ακίνδυνες κατευθύνσεις, θα είναι μια επίδειξη δύναμης που μόνο χρήσιμη μπορεί να αποδειχθεί για την αριστερά του κράτους.

Προφανώς το μόνο που απομένει είναι να πειστούν και οι αντιφασίστες.

Σημειώσεις

1. Αυτά κάπως αναλυτικότερα πχ στο “Φασισμός και αντιφασισμός: στη μαλακία, στη θεωρία και στην πράξη”, στο προηγούμενο τεύχος (#33).
2. Μια γνώμη για την εξέγερση του Δεκέμβρη το βασικό προσόν της οποίας είναι ότι διατυπώθηκε σχεδόν ταυτόχρονα με την εξέγερση, μπορεί να βρει κανείς στο antifascscripta.net > βιβλιοθήκη > αυτονομία > Το φάντασμα των μελλοντικών Χριστουγέννων.
3. antifascscripta.net > βιβλιοθήκη > αυτονομία > 13 στιγμές του ελληνικού αντιαμερικανισμού.
4. Εισήγηση στην εκδήλωση “Το αντιαμερικανικό κράτος”, Εισηγήσεις των Ανοικτών Συνελεύσεων των Μητροπολιτικών Συμβουλίων, 2003 - 4.
5. Γιαννόπουλος Νίκος, “Για την αντιφασιστική δράση: Το κράτος, το μεταναστευτικό και ο “δρόμος””, Αυγή, 14/10/2012. Αυτή η έξοχη διατύπωση όλων των σημείων από (1) έως (7) και μερικών ακόμη βρίσκεται φυσικά στο site της εφημερίδας της αξιωματικής αντιπολιτεύσεως.

3.

Η σπαρακτική και πατριωτική απορία των Bloggers έμεινε αναπάντητη, πράγμα λογικό αφού η διαμαρτυρία ήταν σιωπηλή. Για την ιστορία πάντως πρέπει να πούμε ότι υπήρχε και τάση που υποστήριζε τη μετάβαση στη μητρόπολη για να τελεστεί δέηση στη μνήμη των θανόντων! Μετά θα παίρναμε τη δέηση βίντεο και θα τη βγάζαμε στα blogs για να ξεφτιλιστεί το κράτος, αλλά το όλο εγχείρημα καταπνίγηκε με το επικείμενο “Εδώ κάנוμε κάτι πολύ σημαντικό” που το φώναζε ένας ΣΕΚετζής κατά φαντασίαν καθοδηγητής και όλοι κάνανε “Σσσσς” γιατί η διαμαρτυρία ήταν σιωπηλή.

Αυτά. Και την άλλη φορά να πάτε εσείς να υποφέρετε σιωπηλά με τους σιωπηλούς μαλακοπίτουρες στη σιωπηλή διαμαρτυρία. Ακούς εκεί “έχουμε καλύτερα πράγματα να βάλουμε”! Τι καλύτερα δηλαδή!

Μετά από όλα αυτά, θα θέλαμε να σας δείξουμε και μία από τις κομμένες τριάντα φωτό που δεν είχαν χωρέσει σε εκείνο το παλιό κείμενο του 2007. Δεν είναι από το Σύνταγμα, αλλά από τα Ε-ξάρχεια. Την βάζουμε όμως, γιατί, ως σύγχρονη της “σιωπηλής διαμαρτυρίας”, όσο να’ναι επιδεικνύει τη συνέχεια των κινήματων και μας βάζει σε σκέψεις περί του κατά πόσο οι εξτρεμιστικές περιοχές του λόγου των αγανακτισμένων διαμορφώθηκαν αποκλειστικά στη φωτιά της κρίσης ή σχετικά σπέρματα υπήρχαν από πριν. Λοιπόν:

Μην ασχολείστε με την υπογραφή “Φόρουμ” της ταπωμένης αφίσας. Τώρα τα φόρουμ τα έχουμε ξεχάσει και φτιάχνουμε “Μέτωπα” (άρωμα νοσταλγίας πλανάται διακριτικά...).